

Arrest

nr. 194 057 van 23 oktober 2017
in de zaak RvV X VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 21 oktober 2017 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 21 oktober 2017 tot terugdrijving (bijlage 11).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 oktober 2017 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 23 oktober 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DE FEYTER, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker komt op 20 oktober 2017 met vlucht TB5054 afkomstig uit Tirana, Albanië, aan op de luchthaven van Zaventem. Hij wordt tegengehouden aan de grens. Op 21 oktober 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging de beslissing tot terugdrijving. Deze beslissing, die verzoeker op dezelfde dag ter kennis wordt gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Op 21 oktober 2017 om 04.30 uur, aan de grensdoorlaatpost Brussel Nationaal, werd door ondergetekende, Inspecteur [P.P.]

de heer :

naam [F.] voornaam [B.]

geboren op [...] te [...] geslacht (m/v) Mannelijk

die de volgende nationaliteit heeft Albanië wonende te Albanië

houder van het document paspoort nummer [...]

afgegeven te MB op : [...]

afkomstig uit TIRANA met TUI Belgium (TB5054) op 20-10-2017, op de hoogte gebracht van het feit dat de toegang tot het grondgebied aan hem (haar) wordt geweigerd, krachtens artikel 3, eerste lid van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden(en) :

x (E) Is niet in het bezit van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven (art. 3, eerste lid, 3°)

Reden van de beslissing:

Betrokkene reist samen met [G.M.]

Betrokkene verklaart voor toeristische doeleinden naar België te reizen. Betrokkene is niet in het bezit van documentatie waaruit een gepland toeristisch verblijf in België blijkt (geen toeristische info, reisbrochures, stadsplannetjes of enige andere vorm van toeristische referentie).

Betrokkenen verklaren dat ze komen rondwandelen in Brussel en pogen de de grenscontrole te misleiden met een geannuleerde hotelreservatie.

Betrokkenen kunnen niet voorleggen of verklaren waar ze in België zullen verblijven.

Later wordt de dienst grenscontrole gecontacteerd door een Belgische onderdane van Albanese origine welke verklaart dat betrokkenen bij haar te Gent zullen verblijven en tevens instaat voor betrokkenen.

Betrokkenen hebben hierover niets verklaard tijdens hun interpellatie.

Het volgende document/de volgende document(en) kon(den) niet worden overgelegd: toeristische info, reisbrochures, stadsplannetjes of enige andere vorm van toeristische referentie.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

2.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats

zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

2.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

Verzoeker betoogt dat hij van zijn vrijheid is beroofd en aldus het uiterst dringend karakter van de vordering afdoende blijkt.

Dit kan worden aangenomen. Aangezien vaststaat dat verzoeker is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet en gelet op de bepalingen van artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet, dient het imminent karakter van de tenuitvoerlegging van de bestreden terugdrijvingsmaatregel te worden aangenomen. Verweerder betwist dit ook niet in de nota met opmerkingen.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “*middel*” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.

2.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

2.3.2.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 3, eerste lid, 3°, 7, eerste lid, 1° 62 en 74/14, § 3, 1° van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker betoogt dat hij van plan is vrienden te bezoeken in België, “*specifiek mevr. M.-H.*”, een Belgische vrouw van Albanese origine woonachtig te Gent. Hij stelt dat hij duidelijk aan de grenspolitie heeft uitgelegd dat hij in België vrienden kwam bezoeken en ontkent te hebben verklaard dat hij in Brussel kwam “*rondwandelen*”. Hij wijst erop reeds verschillende keren naar België te zijn gekomen, getuige de stempels in zijn paspoort, en hier verschillende vrienden en kennissen te hebben. Hij stelt dat bijgevolg het feit dat hij niet beschikt over toeristische informatie of plannetjes een non-argument is en het feit dat hij reeds verschillende keren België bezocht ook verklaart waarom hij niet in het bezit is van dergelijke informatie of plannetjes. Hij benadrukt in het bezit te zijn van een terugkeerticket. Verzoeker betwist verder de grenspolitiediensten te hebben willen misleiden. Hij stelt op het ogenblik van zijn aankomst niet in kennis te zijn geweest van de annulatie van zijn hotelreservatie en dat deze bij navraag blijkt te zijn geannuleerd omdat het reisbureau had nagelaten een voorschot te betalen. Hij zet uiteen

vervolgens contact te hebben opgenomen met mevrouw M.-H., die onmiddellijk schriftelijk verklaarde dat verzoeker bij haar kan verblijven in Gent, verklaring die wordt bijgevoegd. Hij betoogt dat de motivering waarom dit verblijf bij mevrouw M.-H. niet kan worden aanvaard, op zijn beurt niet kan worden aanvaard en wel omdat het een bijzonder circulaire redenering betreft. Hij herhaalt dat hij pas kennis kreeg van de annulering van de hotelreservatie bij de grenscontrole en bijgevolg ook toen pas begreep dat een verblijf bij mevrouw M.-H. noodzakelijk was. Hij geeft aan dat in deze omstandigheden het feit dat hij zijn “*plan B*” niet op voorhand meldde logisch is. Hij wijst er verder op dat mevrouw M.-H. gerechtstolk is, waarvan hij ook een bewijs voorlegt. Hij stelt zich niet van de indruk te kunnen ontdoen dat hij omwille van volkomen arbitraire redenen de toegang tot het grondgebied wordt geweigerd en is van mening dat niet in redelijkheid kan worden voorgehouden dat hij geen duidelijkheid kon verschaffen omtrent het doel en de verblijfsomstandigheden.

2.3.2.2. Wat de ingeroepen schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet betreft, dient te worden gesteld dat de motieven in rechte en in feite van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298). De voorziene motieven komen pertinent en draagkrachtig voor. Een schending van de formele motiveringsplicht zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet blijkt *prima facie* niet.

Het opgeworpen middel dient vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht te worden bekeken en dit in het licht van de toepassing van de bepalingen van artikel 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Artikel 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Behoudens de in een internationaal verdrag of in de wet bepaalde afwijkingen, kan de toegang worden geweigerd aan de vreemdeling die zich in een van de volgende gevallen bevindt :

[...]

3° wanneer hij, zo nodig, geen documenten kan overleggen ter staving van het doel en de verblijfsomstandigheden van het voorgenomen verblijf;”.

Om toegang te verkrijgen tot het Schengengrondgebied volstaat het niet dat de derdelander in het bezit is van de vereiste reisdocumenten. Hij of zij moet ook – zo blijkt uit artikel 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet evenals artikel 6.1 van de verordening nr. 2016/399 van het Europees Parlement en de Raad van 9 maart 2016 betreffende een Uniecode voor de overschrijding van de grenzen door personen (de Schengengrenscodes) – het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden kunnen staven.

Er wordt in casu beslist tot de teruggrijving van verzoeker, omdat het doel en de omstandigheden van zijn voorgenomen verblijf onvoldoende zijn aangetoond. Zo wordt vastgesteld dat verzoeker verklaarde voor toeristische doeleinden naar België te reizen en te komen rondwandelen in Brussel, samen met de heer G.M., maar hij niet in het bezit is van documentatie waaruit een gepland toeristisch verblijf in België blijkt (zoals toeristische info, reisbrochures, stadsplannetjes of enige andere vorm van toeristische referentie). Verweerder stelt ook vast dat verzoeker de grenscontrole heeft trachten te misleiden met een geannuleerde hotelreservatie. Hij benadrukt dat verzoeker niet kon aangeven waar in België hij zal verblijven, of hieromtrent een stuk kon voorleggen. Hij wijst er vervolgens nog op dat de grenscontrolediensten enige tijd later werden gecontacteerd door een Belgische vrouw van Albanese origine die verklaarde dat verzoeker bij haar in Gent kan verblijven en dat zij wenst in te staan voor hem, doch hij benadrukt dat verzoeker hieromtrent niets verklaarde op het ogenblik dat hij werd tegengehouden door de politie.

De Raad stelt vast dat uit het verslag van de grenspolitie zoals dit voorhanden is in het administratief dossier, duidelijk blijkt dat verzoeker op het ogenblik dat hij werd tegengehouden aan de grens – met name op 20 oktober 2017 om 20u54 – verklaarde voor toeristische doeleinden naar België te komen en te “*komen rondwandelen in Brussel*”. Hij legde vervolgens een hotelreservatie voor, voor een B&B in Cuesmes, in de provincie Henegouwen. De grenspolitie stelde vast dat verzoeker op dat ogenblik geen enkel document kon voorleggen ter staving van het verklaarde reisdoel, zoals reisgidsen, stadsplannetjes of andere toeristische informatie, en ook niet wist wat er hier valt te bezichtigen. Tevens stelde de grenspolitie vast dat de hotelreservatie die werd voorgelegd, bleek te zijn geannuleerd en verzoeker niet kon verklaren waar hij dan wel in België zou verblijven. Rond 23u50, zo blijkt uit het verslag van de grenspolitie, nam de betreffende Belgische vrouw van Albanese origine, gerechtstolk, contact op met de grenspolitie en bevestigde dat verzoeker bij haar kan verblijven in Gent en zij instaat voor verzoeker.

De Raad is van mening dat van een vreemdeling bij zijn aankomst op het Schengengrondgebied mag worden verwacht dat deze onmiddellijk minstens duidelijke verklaringen kan afleggen over het doel van zijn voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden en ook dat zijn verklaringen op dit punt eenduidig zijn en blijven. In casu blijkt uit het verslag van de grenspolitie dat verzoeker verklaarde voor toeristische doeleinden naar België te komen, dat hij hierbij Brussel wenste te bezoeken en een hotelreservatie in Cuesmes, een dorp in de provincie Henegouwen, voorlegde. Verzoeker ontkent thans dat hij zou hebben verklaard omwille van toerisme naar België te zijn afgereisd, doch deze verklaringen vinden wel degelijk steun in het verslag van de grenspolitie. Een loutere ontkenning hiervan kan niet volstaan. De Raad stelt vast dat verzoeker thans verklaart dat hij vrienden in België wenst te komen bezoeken, “*specifiek mevr. M.-H.*”. Dit strookt niet met zijn initiële verklaringen dat hij voor toerisme naar België komt en hier Brussel wenst te komen bezoeken. Verzoeker kan ook niet uitleggen waarom hij een B&B reserveerde in de provincie Henegouwen als hij Brussel wil bezoeken dan wel een Belgische vrouw woonachtig in het Gentse. Hij geeft niet concreet aan familie of vrienden in Henegouwen te hebben.

Nu het motief dat verzoeker verklaarde voor toeristische doeleinden naar België te zijn gekomen steun vindt in het verslag van de grenspolitie, en niet blijkt dat hij hierbij aangaf in België vrienden te komen bezoeken, kan verzoeker ook niet worden gevolgd dat het gegeven dat hij niet beschikt over toeristische informatie of plannetjes niet dienstig is of een non-argument is. In zoverre hij stelt dat het logisch is dat hij geen toeristische informatie of plannetjes bij zich heeft gelet op zijn eerdere bezoeken aan België, vermag dit betoog ook niet te leiden tot een andere beoordeling. In de huidige stand van het geding dient immers te worden aangenomen dat verzoeker zelf aangaf voor toerisme naar België te zijn gekomen. Het gegeven dat het niet zijn eerste bezoek aan België betreft en hij hier vrienden en familieleden zou hebben, stelt hem niet vrij van de verplichting om bij elke komst naar België, wanneer tegengehouden, zijn reisdoel en de verblijfsomstandigheden toe te lichten en wanneer hij zelf aangeeft voor toeristische doeleinden naar België te komen zulks aannemelijk te maken. In casu bleef verzoeker op dit punt in gebreke. Het gegeven dat hij naderhand, en nadat is komen vast te staan dat de hotelreservatie werd geannuleerd, ontkent omwille van toerisme naar België te zijn gekomen en stelt louter vrienden te komen bezoeken, is niet van aard de gerezen onduidelijkheid omtrent het werkelijke reismotief weg te nemen en wel omdat het niet verzoekenbaar is met zijn initiële verklaringen. Verweerder stelt in de nota terecht dat de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen aldus op ernstige wijze wordt aangetast.

In zoverre verzoeker betwist dat hij de grenspolitie heeft willen misleiden door de voorlegging van de hotelreservatie en hij voorhoudt dat hij bij aankomst niet wist dat deze was geannuleerd, stelt de Raad vast dat verzoeker zich op dit punt beperkt tot loutere beweringen. Hij staft op geen enkele wijze het gegeven dat deze reservatie zou zijn geannuleerd omdat het reisbureau geen voorschot betaalde. Uit het verslag van de grenspolitie, waarin een ingescande versie van de hotelreservatie is opgenomen, blijkt bovendien dat de reservatie uitdrukkelijk vermeldde dat een voorschot niet was vereist. Andermaal merkt de Raad ook op dat niet blijkt waarom verzoeker dan een B&B reserveerde in de provincie Henegouwen, indien hij – volgens zijn huidige verklaringen – specifiek mevrouw M.-H. woonachtig in Gent wenst te bezoeken en er zich blijkbaar geen enkel probleem stelt om bij haar te verblijven. Aan de hand van dergelijke blote beweringen weerlegt verzoeker de motieven op dit punt in de bestreden beslissing niet.

Inzake het betoog van verzoeker dat hij, toen bleek dat de hotelreservatie was geannuleerd, heeft geregeld dat hij een nieuw verblijfsadres heeft in België, met name bij mevrouw M.-H. die voor hem

wenst in te staan, wijst de Raad er andermaal op dat het niet kennelijk onredelijk is waar verweerder motiveerde dat dit gegeven de vaststelling niet onderuit haalt dat hij het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden niet kon aantonen, nu hij hierover niets verklaarde op het ogenblik dat hij werd tegengehouden aan de grens. De Raad herhaalt dat van een vreemdeling in redelijkheid kan worden verwacht dat deze op het ogenblik dat hij wordt tegengehouden aan de grens onmiddellijk duidelijke verklaringen kan afleggen betreffende het reisdoel en de verblijfsomstandigheden en zijn verklaringen hieromtrent eenduidig zijn en blijven en zonder (manifeste) tegenstrijdigheden. Het gegeven dat mevrouw M.-H. gerechtstolk is, maakt niet dat hierover anders moet worden geoordeeld. Inzake het door verzoeker gestelde dat hij uiteraard zijn "*plan B*" niet op voorhand reeds kon melden aan de grenspolitie, wijst de Raad op voorgaande bespreking dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de hotelreservatie werd geannuleerd omdat het reisbureau geen voorschot betaalde en zonder dat hij hiervan kennis had. Dit betoog inzake verzoekers "*plan B*" is bovendien moeilijk in overeenstemming te brengen met het gestelde in het feitenrelaas van het verzoekschrift dat was afgesproken dat hij zou worden opgehaald door mevrouw M.-H. uit Gent, te meer gelet op het late aankomstuur van verzoekers vlucht. Het gegeven dat hij ter zitting op deze laatste verklaring terugkomt, herstelt zijn geloofwaardigheid niet.

Het gegeven dat verzoeker over voldoende geldelijke middelen beschikt en een terugkeerticket heeft, elementen die verweerder niet betwist, vermag ook nog geen afbreuk te doen aan de motieven van de bestreden beslissing. In dit verband merkt de Raad op dat het beschikken over voldoende bestaansmiddelen een afzonderlijke binnenkomstvereiste betreft. Aan de hand van deze elementen blijkt verder nog niet dat verzoeker wel degelijk bij aankomst in België ten aanzien van de grenspolitie zijn reismotief en verblijfsomstandigheden aannemelijk heeft kunnen maken.

De uiteenzetting van verzoeker laat op het eerste zicht niet toe te besluiten dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt.

Een schending van artikel 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet of van de materiële motiveringsplicht blijkt *prima facie* niet.

In zoverre verzoeker nog de schending inroept van de artikelen 7, eerste lid, 1° en 74/14, § 3, 1° van de Vreemdelingenwet, merkt de Raad op dat elke toelichting waarom deze bepalingen zouden zijn miskend door het nemen van de bestreden beslissing ontbreekt. Er wordt in de bestreden beslissing ook geen toepassing gemaakt van deze bepalingen, die betrekking hebben op vreemdelingen die reeds aanwezig zijn op het Schengengrondgebied terwijl verzoeker net de toegang werd geweigerd tot dit grondgebied. Deze onderdelen van het middel komen voor als zijnde niet ontvankelijk.

2.3.2.3. Het enig middel is niet ernstig.

2.4. Dienvolgens is niet voldaan aan één van de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan zoals opgelegd in de artikelen 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet en artikel 43, § 1 van het PR RvV. Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig oktober tweeduizend zeventien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

I. CORNELIS